

Egy férfi és egy nő kószál a hideg pusztai éjszakában. A nő jól ismeri a tájat: lépte határozott, járása ruganyos és kecses. Egy macska követi őket tisztes távoból, a két alak megáll, a macska beéri őket.

Ribizli, te bolond macska, miért követsz bennünket?

A macskám, folytatja magyarázatként.

Miért nem maradtál otthon? Nem félsz, hogy megfagysz?

Hármasban mennek tovább.

A cigánytáborhoz igyekeznek, Bazsika véreihez. Egy elnéptelenedett pusztai romvárat birtokba vették a cigányok, mindenféle ringyekkel-rongyokkal kibélelték, tüzet raktak a csarnok mélyedésében, és szekereikkel beálltak a tűz mellé. Azóta ez a téli szálláshelyük.

Meglásd, jó emberek, nem kell tartanod tőlük, mondta Bazsika Baltazárnak, amikor feltűntek a tüzek. Az egyik néném úgy ismeri a füvek titkát, mint senki más a környéken, vissza fogja hozni a szemed világát.

Nem félek.

Nem félt egy cseppet sem. Érezte a síkság határtalan könnyedségét, mely reménnyel töltötte el. Mintha Isten végtelen nagy teste feszült volna a tájra, a sík minden négyzetcentimétere. Nem tudott rossz helyre lépni, minden mozdulatát vigyázta valaki. Távoból baglyok huhogtak, kutyák ugattak. Ribizli Bazsika lábához húzódott. A lány leguggolt és az ölébe vette.

Miért loptad el?, kérdezte Baltazár.

Hogy ne lopja el más. Hogy vissza tudjam adni neked, felelte miközben a macskát simogatta.

Megnézted?

Persze, hogy megnéztem. Gyönyörű, szépséges, mióta megláttam, másra sem tudok gondolni.

Ne beszélj róla, soha senkinek ne beszélj róla! Megértetted?

Még neked sem?

Még nekem sem.

De hát miért?

Mert megtiltotta a rend.

Megígéred?

Halász Margit 47

A VÖRÖS NYELVŰ

PÁRDU C

(regény)

Megígérem.

Bazsika nem egészen értette, mi lehet annyira titkos egy öklömnyi kis szoborcskában, ami ráadásul olyan, mint egy gyerekjáték, színes, kecses és dédelgetni való. Az meg végképp nem fért a fejébe, hogy komoly papok
48 ilyen csecsebecséket hordozgatnak egyik országból a másikba.

Miféle úri passzió ez?

No de nem forszírozta tovább, szeretett volna mielőbb beérni a táborba, hogy megpihenhessen, és megcsókolgathassa az övéit. Egytől egyig dolgo-sak, nyáron tapasztanak, vályogot vetnek, serpenyőt foltoznak, kanalat fa-ragnak. A tél az más. Azt túl kell élni. Nem szokott ő hozzájukjönni csak tél végén, amikor még itt táboroznak, és még nem indultak neki. Olyankor két nap, két éjjel énekelnek meg táncolnak a viszontlátás örömeire. Tavaly alig engedték vissza. Az igazat megvallva, ő is nehéz szívvel hagyja el őket. De hát Kaplony úrnak messzire nyúlik a keze, Bíborka ott akarja látni őt a várban, a maga közelségében. Annyira összenőttek, mint két testvér. Mégis mosta-nában egyre többször gondolt arra, hogy megszökik, férfiruhába bújnik, mert itt a síkon, könnyebben boldogul az, aki nadrágot visel. De most szinte hi-hetetlen, hogy alkalom nyílt a szabadulásra. Mi van, ha tényleg az a kis vö-rösnyelvű macska az ő nagy szerencséjének az oka? Mi van, ha mégis emberfeletti ereje van annak a macskaszobornak?

Aki hisz a csodákban, azzal előbb-utóbb meg szokott történni.

Azok ott, ni, már a mi tüzeink, mondta Bazsika büszkén, és az orrában meg-érezte a füst keserű szagát. Boldogság és melegség járta át. Arra gondolt, dehogy ereszti ő el ezt a szép férfit, ott tartja, amíg csak lehet, ha kell ezer-szer is visszalopja tőle a vörösnyelvű macskát, csakhogy maradásra bírja. Nem kellett visszalopnia, mert Baltazár maradt. Úgy tervezte, amikor eljön a tavasz, akkor indul útnak. Az egyik szemére visszajött a látása, látott any-nyira, hogy kitanulta a serpenyőfoltozást. Majd ezzel az ürüggyel hagyja el a tábort. Majd ezzel az ürüggyel indul neki a végtelennek. Foltozóra minden-hol szükség van. Milyen kimeríthetetlenül találékony Isten ránk szabott terve, gondolta, és minden nap elballagott a nyárfaerdőhöz, elbújt egy fa mögé, és hosszan imádkozott.

Február végén a síkon elkezd dobogni a föld szíve, de ezt csak az hallja, aki rá-tapasztja a fülét a talajra. A dobogástól megindul az erekben a víz, néhol kiönt, és a vizek szélén bogarak illegetik magukat a kék tükör előtt. Gólyahír bonto-gatja borzas fejét, a fűszálak tövét benépesítik a bogarak. A gyepszéleken ta-réjos búzafű, beljebb sziki csenkesz, magyar szegfű és imola készülődik. Tücskök bújnak elő vackaikból, barna ásóbéka pislog álmosan, valaki felébresztette leg-szebb álmából. Pedig micsoda álma volt. Azt álmodta, hogy sárga virágok lepik el a síkot, ő meg nagy peckesen elindul udvarolni a békalánykáknak.

Micsoda begyes szépségek.

Egyik csókolni valóbb a másiknál.

És hogy kicsinosították magukat.

Kár, hogy csak egyet lehet választani.

A mezei pacsirta ébresztette fel, mert nem bírja magában tartani, 49
egész éjszaka nem aludt semmit az izgalomtól, alig várja már, hogy
beleénekelje a tájba, hogy ébresztő, ébresztő, itt a tavasz. A pásztorok is
meghallották a madárka hangját.

Csiba, te, nem hallottad?

Mit?

Hát a pityert.

Jelezte volna a puli, ha itt van, ide szokott fészkelni a hodály mellé, a
kutya meg nem győzi két napig fogni, amikor elkezd csipcsirikolni.

Itt van, ha mondom.

Ne, te, ne, tényleg.

Nézd már, milyen magasan száll, meleg nyarunk lesz.

Az jó, ha meleg lesz, csak ne legyen nagyon meleg. Annyi akkor a ra-
gályos nyavalya, hogy elviszi az összes jószágot.

Egy fogságba esett molnárgörény madáracsicsergészerű hangot hal-
latott, de a kis pacsirtát nem tudta átejtetni, nem ez volt az első tava-
sza a pusztán.

Ugyan már, engem nem csapsz be, láttam már fán varjút. De már rep-
pen is tovább, mit érdeklí őt ez az önjelölt pusztai bohóc, annyi más
érdeklőség is van a síkságon, nem vesztegeti rá az idejét.

Hoppá-hoppá, ki ez a batyus cigány ott a kunkorodó árvalányhajak
között?

A kis pacsirta egészen közel száll Baltazárhoz, hogy jól szemügyre
vegye. Ott ugrabugrál mellette, nézi jobbról, nézi balról, még egy für-
jet is megkérdez, de az sem tud semmi megnyugtató válasszal szolgálni.

Ha cigány, miért ilyen úri az orra?

Ha ilyen úri az orra, miért van cigánynak öltözve?

Hatalmas, megválaszolatlan kérdések voltak ezek még egy világlátott pacsir-
tának is.

Nem stimmel itt valami, álmétkodott tovább a kismadár, nagyon nem stimmel.
Ezt a „stimmel” szót az idei télen tanulta egy nyugatról érkező pacsirtától,
aki lemaradt a többiekől, és bekéredzkedett a síki brancsba.

Ne legyen pacsirta a nevem, ha ki nem derítem, mi ez a komédia ezzel a bugris
cigánnyal. Itt a síkon nem illendő maskarázni, csak a vásárokon, itt a tiszt-
ességes madarak éneke is csak fekete vagy fehér, harmadik hangszín nincs.
Ez az első számú szabály, amit minden madárszülő megtanít a fészekaljával,
ha azt akarja, hogy a gyermekei talpraesettek legyenek. Nem tűr a pusztá

semmiféle nagyozolást és tévelygést, hablatyolást és mellébeszélést. Aki elé-
nekelte a reggeli dalát, mehet a sziki csenkeszek közé gilisztákat kapirgálni.
Mannakabócák helyeseltek, bólogattak semmi kis fejecskejükkel. Megszokták
50 már, hogy abból nem lehet baj, ha mindenre rábólintanak. Olyan vég-
telen és kiismerhetetlen ez a nagy sík, olyan sok veszedelem rejtezik
minden fűszál alatt, hogy az már egyenesen iszonyatos. Jól mondja a
pacsirta, igazsága van, nemhiába világlátott madár.

Baltazár messze maga mögött hagyta a cigánytábort, amikor végre le mert
ülni egy vakondtúrára. Háti batyujából kivette köpenyét, és megtapogatta
a csomagocskát, amit titokban magához vett. Egy kis pacsirtaféle repült mel-
léje, Baltazár nézte a hátán világos- és sötétbarna foltokkal pettyezett ma-
dárkát, és úgy rémlett neki, ezt a madarat már látta valahol. Bazsikára
gondolt, a cigányokra, arra, milyen szeretettel fogadták, és most mint egy
tolvaj, eloson tőlük. De lelkiismeret-furdalásán felülkerekedett a hite, min-
dennél jobban szerette volna visszajuttatni a rejtélyes küldeményt a rend-
házba. Isten ereklyéinek nincs helye világi kezekben, azoknak a templomban
van az egyedüli otthonuk, jutott eszébe. Nem is pihent sokat, a gondolat
tette sarkallta. Felállt és nekivágott a hosszú útnak. Arra gondolt, ha meg-
érkezik Velencébe, elvonul egy cellába, és élete végéig imádkozik, amiért a
Szűzanya segedelmével végig tudta járni ezt a viszontagságos utat.

A cigánytábor felől jajveszékelés hangja hallatszik. Nagy a felfordulás, min-
denki eszeveszetten kapkod.

Megszökött!

Meglépett!

A papok mind ilyenek!

Jaj, jaj!

Verje meg a devla!

Ne jusson messzebb a saját árnyékánál!

Ötszáz gyűrűje legyen, de ne legyen egy ujja se!

Bazsika tépte a haját, gyalázkodott, káromkodott, zokogott.

Aztán felpattant, és elkezdett velőtrázóan kacagni.

Ti istenverte, tökkelütött, bolond cigányok, hát azt hiszitek odaadtam neki?

Hát azt hiszitek, Bazsika egy kelekótya, ostoba cigány lány?

Nézzétek, itt van, vette elő a csomagot, tudjátok, mit adtam oda neki? Nem
tudjátok, ugye?

Ha-ha-ha.

Egy döglött kismacsskát csomagoltam be. Mert éreztem, hogy el fog menni.
Megéreztem, hogy el fog hagyni. Hát vigyen magával egy búzló dögöt. Tegye
az oltárra, és imádkozzon hozzá reggeltől-estig.

Aznap éjszaka furcsa pár érkezett a táborba. Berciként és Violaként mutatkoztak be. Berci egy fél embernyivel magasabb volt Violánál. A lány épp a derekáig ért. Nem volt ember a síkon, aki meg tudta volna mondani, kik ők valójában, és honnan fújta őket ide a pusztai szél.

Testvérek?

51

Szeretők?

Barátok?

Tolvajok?

Vásári képmutogatók?

Igen, vásárról vásárra vándoroltak, és koszlott, szakadozott képekkel véres, szomorú szerelmi történeteket adtak elő. Éhesen kóboroltak már napok óta, még a pásztorok sem fogadták be őket.

Nem kell ide tavasszal semmilyen vásári móka, kihajtás van és munka dögivel.

Mennyiért adod a lányt?, kérdezte egy csikós.

Nem eladó.

Csattogott a csikós borostás gigája, miközben nézte a lányt, Berci jobbnak látta, ha mielőbb sarkon fordulnak.

Bercinek volt egy különleges tulajdonsága, ha fújta a szél, kilométerekről megérezte az illatokat és szagokat. Violát is az illata alapján választotta maga mellé. Violának árvacsalán és vadrózsailata volt. A fiú napokon át nem szólt egyetlen szót sem a lányhoz, csak a nézésével meg a kezével jelezte, ha akart valamit. Violának, hogy lépést tartson a fiúval, szinte rohannia kellett. Lihegve loholt mellette, állandóan csacsogott, és minden mondatába belefoglalta a fiú nevét.

Igen, Berci.

Ugye, Berci?

Jó lesz így, Berci?

Hallod, Berci?

Te, Berci.

A fiú továbbra sem szólt semmit, és Viola épp ezt szerette benne, mert őt azért eresztették szélnek, mert nem bírták hallgatni az állandó csacsogását. Mert Viola állandóan mesélt. Mesélt a pusztaszelleméről, a vidi rácokról, a Kállóba vezető alagútról, a sárkányölő hősről, de legszívesebben Szép Maricáról.

Meséld el nekünk Szép Marica történetét, rimázkodott Bazsika.

Igen, Szép Maricáról, felelik kórusban a cigányok.

Halljuk, halljuk!

Ha elmeséled, mutatok neked valami szépet, de olyan szépet, amelyet még nem láttál soha életedben, súgta Viola fülébe Bazsika.

Berci nem szólt semmit, kajla alakja, mint egy nagy girbegurba kérdőjel tévován támaszkodott egy félig ledőlt oszlophoz.

Élt valamikor réges-régen itt a közelben, a zeleméri pusztán egy dús-gazdag rác, Vaszil nevezetű. Egyetlen lánya, Marica volt a szeme fénye, 52 kinek szépsége messze földre terjedt. Üde ajkát örök mosoly lakta, fehér homlokának angyali tejútja alatt a legszebb két fekete gyémánt ragyogott, bogár haja dús fürtökben hullott hófehér vállára. Karcsú volt, mint a lilium, szép, mint egy mesebeli tündérlány. Ennyi szépség és báj sok deli leventének zavarta meg a szívét és eszét. De legjobban megzavarta a kegyetlen s vad természetű rác vezér, Daniló fejét. Daniló Viszlinak, a boldog apának kebelbarátja volt, és tébolyult szenvedély hajtotta: Maricát akarta látni reggel, délben, este, de még inkább éjszaka. Kiolthatatlan szerelem tüze égett szívében, valósággal rabja lett a szépséges leánynak.

Daniló meghaladta már a férfikort, elhízott termete, beesett szeme, kérges arca, dörgő hangja nem okozott semmi kedvességet a leánykának. Tudta ezt a vezér, vagy inkább érezte, de mindezeket ő nem vette számításba. Vak volt a szerelemtől, ittas lett Szép Marica fagyos tekintetétől, s nem volt más vágya, mint övének mondhatni a gyönyörű teremtést. Csellel, ármánnyal, erőszakkal, mit számított az neki.

Esetlen esdekléssel követte a lányka minden léptét, hiúz szemekkel őrködött minden mozdulata felett, szerelmi őrjöngése a dühösségig korbácsolta szenvedelmét. Marica félt a borzasztó embertől, kerülte, mint szelíd bárány a fenevadat, mint galamb a karvalyt.

Egy szép őszi este, midőn az öreg Vaszil a bökönyi határon portyázott embereivel, Marica a bástyaszerű épület legmagasabb csúcsán guzslicája mellett énekelt, ölében dorombolt kedvenc cicuskája, Csendike, lábánál pedig hú kísérője, Peko, egy hatalmas, fekete, vak komondor aludt.

A gyönyörű dal messze visszhangzott a halmok között, s felüdítette a hazatérő fáradt pórnép szívét. Egyszerre a dal, egy halk sikoltással félbe szakadt, s a magasba nyúló bástya tetején egy sötét alak jelent meg, kinek látára a leányka megrettent.

A sötét alak Daniló volt, a rác vezér, kit a dal mámorossá tett és a bástyafokra csalt, s nem bírván uralkodni szívében tomboló esztelen vágya felett, a daloló lányka lába elé vetette magát.

Szeretlek, Marica, szeretlek az első perc óta, forrón kimondhatatlanul, őrült szenvedéllyel. Szeretlek és imádlak, te vagy az én oltárképem, szeress te is viszont, s én a lábad elé teszem az egész világot.

Szűnj meg, uram, szólt a félénk leány.

Igen, igen, urad, s ha kell szolgád, mindened leszek az életen keresztül, ha szeretsz, szólt a vezér térden állva. Homlokán vastag cseppekben hullt alá a veríték, bozontos ősz haját a szél össze-vissza kuszálta.

Elég, vezér, válaszolta Marica határozottan, te visszaélsz a vendégjoggal, tudd meg, hogy jegyese vagyok egyik alvezérednek, várom őt, amott porzik az út, s baljával a leányka nyugatnak mutatott.

Kelj fel, ha mondom, és távozz, míg nem késő.

Csendike megrémült, rosszat sejtett, kiengedte karmát és belemart az őrült rác arcába. A nem várt történésre Daniló, mint nyíl röptű karvaly, a leányka oldalánál termett, átkarolta izmos két karjával a derekát, s magához szorította, mint prédáját az orv ragadozómadár.

Előbb az enyém, aztán az övé, ordította fékevesztett dühében. Csendike felugrott a vár fokára, és mint egy vadmacska újra rátámadt a vén kéjencre. Daniló elkapta a macskát, és a mélybe hajította. Aztán felkapta a lányt, és a kéj mámorától ittasan vitte a bástya másik oldalára, ahol egy haraszt nyugágy mutatta magát. Elalélt a leányka, s amikor erőtlenül kinyitotta a szemét, a martalóc vadul fénylő szemével találkozott pillantása. Egy pillanat alatt talpon volt a halálra ijedt préda, és ő, a gyenge gyermeki teremtés dulakodni kezdett a csaták fiával, a rettegett rablófőnökkel.

Egy gyenge nádszál, és egy sok vihart kiállott erős tölgy.

Melyik lesz az erősebb?

És a gyenge lány, aki a földi kincsét, erényét védte vakmerően szembezállt a kéjittas martalóccal. Dulakodás közben a bástya szélére értek, hol már Marica karja lankadt. Szegény lány felsikoltott, s e sikoltásra az alvó vén kutya, Peko, felriadt, úrnőjét veszélyben látva, a kéjenc nyakába ugrott, éles fogait mártotta annak vállába, s marcangolta a haramiát. Daniló kínjában felordított, bal kezével a drága prédát szorosan magához ölelte, jobb kezével pedig törét merítette a hű állat oldalába.

A véres tört messzire dobta a feldühödött kéjenc. Marica látta és tudta, hogy vesznie kell. A bástya szélénél átfogta a vad vezér nyakát, s magával rántotta a hegyes karókkal, éles kövekkel megrakott mély árokba.

Bazsika hangosan felzokogott, mire a többi cigány is jajveszékelnéni kezdett. Jaj, jaj, jaj Istenem, de szép!

Jaj, jaj, jaj, ne meséld tovább, mert megszakad a szívünk!

A java még csak eztán jön, mondta Viola, tényleg ne meséljem tovább?

De, de, de, meséld csak, szipogta Bazsika.

Csak azt nem értem, folytatta, hogy legszebb dolgok miért ilyen szomorúak.

Marica azonnal szörnyethalt, Daniló csak a lábát törte. Kevéssel ezután megérkezett Marica jegyese és az öreg Vaszil. Nem találták Maricát a kis lugasban, így hát a bástyára siettek. Itt rémséges látvány fogadta őket: a

kutya vérben fetrengő hullája és a vad dulakodás nyoma. Az öreg Vaszil a fájdalom súlya alatt eszméletlenül rogyott össze. Az alvezér, Marica vőlegénye rendelkezett. Marica holttestét zöld gallyakból rögtönzött nyugágyon emelték a bástya dísztermébe.

54 Vaszil egy három öles magasságú tölgyfa karót hegyezett meg, ebbe Danilót elevenen ráhúzatta, rőzsefát, szalmát, forgácsot rakatott alá, mindezeket leöntötte olajjal, meggyújtotta, és megsütötte a pokolfajzatot.

Maricát a holdvilág fénye mellett temették el. Másnap az öreg Vaszil leromboltatta a templom tetejét, miközben öklével fenyegetett az ég felé.

Hol vagy Isten, hol?, kiabálta eszeveszetten, ha hagyod, hogy ilyen dolgok történjenek.

Majd leromboltatta a várát, tűzre rakatta drága bútorait, elégette a templom oltárát. Ezüstjét, aranyát beolvasztatta, elbúcsúzott édes gyermekétől, és eltűnt a vidékről örökre.

De még itt sincs vége, mondta Viola, képzeljétek, amikor a várrom mellett jöttünk, két fehér árny jelent meg a Csonka torony aljában, ott kaparászták a földet, mintha keresnének valamit.

Ugye, Berci?

Berci nem felelt, egy bodzasípot faragott, fel sem nézett a munkából.

Igen, a halottak vissza szoktak jönni, mondta Bazsika. Bíborka anyukája is rendszeresen visszapár a várba. Nem kér semmi mást, csak egy pohár friss, habos tehéntejet, és amikor megkapja, eltűnik, mint a kámfor.

Békák kuruttyolása hallatszik a közeli tavacska felől. Ribizli a tűz mellett ül, szeme foszforeszkál.

Szegény Csendike.

Vajon hol lehet most?

A macskamennyországban?

Alávaló, goromba fráter!

Csak úgy kihajította a semmibe.

Meg is lakolt érte.

Egyébiránt nagyon érzelmes történet volt, mijau.

Ezekre gondol. Meg arra, hogy legszívesebben fogna egy békát. Tavalý kutyául megjárta. Egy varangyot bontott ki a bőréből, aztán megette. Nem volt valami jó íze, de hát akkor is. Ő fogta, ő akarta megenni. Nem számolt azzal, hogy a varangynak méregmirigyei vannak, kótyagos lett tőle rendesen, látomásai támadtak. Úgy látta, hogy a vár bástyáján egérhadsereg vonul, elöl a tábornok, utána a zászlótartó és a többi. Tra-ra-ra, tra-ra-ra, harsog a trombita. Még valami katonanótát is énekeltek, aminek az volt a refrénje, hogy „Nosza rajta, jó cicuskák igyunk egészséggel”, ettől persze bepaprikázódott,

és úgy nekiugrott dühében a bátyának, hogy belesántult. De szerencsére Bíborka és Bazsika olyan lelkiismeretes gazdának bizonyult, hogy esztendőre rá, már nekifutásból vadászta a gyíkokat a vár kertjében.

A békák érzéki éneke nemcsak Ribizlire volt nagy hatással, Bazsikát is megszedítette. Felpattant a tűz mellől, belekarolt Violába és sőtára hívta.

55

Voltál már szerelmes?, kérdezte Violát.

Mi az, hogy voltam, egyfolytában szerelemes vagyok, megmondtam Bercinek is, hogy nagyon szeretem, erre azt hiszed, mondott valamit, semmit, csak kullog mellettem, még egyszer mondom neki, hallod, Berci, hallod, Berci, persze, hogy hallotta, de hát nem mondott rá semmit, én meg erre azt mondom, hogy ha nem szeretne, akkor azt mondta volna, hogy nem szeret. És te?

Én?

Ki a szerelmed?

Egy lovag.

Szóval csikós? Nekem is volt csikós szerelmem, csak gyilkos lett szégyény, az úgy történt, hogy húsvét másnapján a templomból hazament, és szokása szerint vágott magának egy tenyérszalonnát, hogy megegye, a betegen fekvő apja az ebéd előtti szalonnázás miatt megszólította, erre indulatba jött, és a kenyeret és a szalonnát az ablakba lökte, s dühösen kiment a kapuba, ott széjjelnézett, aztán visszafordult, nem sok idő múlva újra kinézett az utcára, és három embert látott, rájuk kiáltott, be ne gyertek, mert megölöm az apámat, azzal mérgesen visszament a házba. Szembetalálta magát az apjával, aki utána botorkált, az meg épp beleszedült az evőkésbe, ami a fiánál volt, még a bordaporcát is kéttévágta, el akart illanni, de ellillanásában feltartóztatták, tíz évet kapott érte, még van előtte nyolc.

Nem, nem csikós, hanem....pap, mondta Bazsika.

Csikós Pap Ferke?

Hm?

Mi?

Ki vele?

Ugye kitaláltam?, vágott a szavába Viola. Ne is tagadd, tudom, kicsoda. A hídi vásáron úgy berúgott, hogy Bercit akasztófára való bicskásnak nevezte. Elkezdtek dulakodni, és beleforogtak Agárdi Jakabné böszörményi tojáskofa libatojásaiba, ezt a kofát most engedték ki a börtönből, mert állítólag gyilkos csomorika gyökeréből tejben főzetet készített, abból porciókat árult, melynek következtében állítólag fél nap alatt bárkit el tudott tenni láb alól. De azt is mondják, hogy barackmag héjának főzetéből és rutafűből olyan

kotyvalékot pancsolt, ami a titkos szerelmek szerencsétlen gyümölcsét egykettőre eltünteti.

Bazsika látta, hogy ebből nem lesz baráti beszélgetés, visszafelé vette az irányt.

Megmutatom, mit kaptam tőle szerelmi zálogul, dicsekedett Violának,

56 gyere, ott az üstnél megmutatom.

Kialvóban volt a tűz a katlanban, olykor-olykor valami láthatatlan sugallatra felizzott a nagy Y-alakú fa. Sötét volt a táborban, az asszonyok félálomban dúdoltak, a férfiak hortyogtak. Berci már leejtette a fejét, és jóízűen aludt. Egy nagy báránybunda volt ráterítve, úgy nézett ki, mint egy juhász, akitől titokban megszöktek a bárányai. Bazsika megragadta Viola kis madárkezét, és a kicsomagolt szoborra tette. Viola tapogatta a szobrocskát, felemelte, de ekkor a parázs egyszerre kialudt, és baljós vaksötét ült a tájra. Ilyen finom tapintású dolgot még soha életemben nem fogtam, mondta Viola, mi ez?

Egy kismacska, súgta Bazsika, egy vörös nyelvű kismacska. Bazsika, mint aki megbánta, hogy megmutatta, visszarántotta a szobrocskát.

Viola egyetlen percre sem hunyta le a szemét akkor éjszaka, a vörös nyelvű kismacska járt az eszében. Esztelen vágy hajtotta, ha törik, ha szakad, megszerzi a szobrot.

Kell neki.

Szüksége van rá.

Élete árán is.

Megfogadta magának.

Pokoli erősen megfogadta.

Fogalma sem volt róla, hogyan fogja végrehajtani a tervét, csak azt tudta, hogy a vörös nyelvű kismacska nélkül nem indul útnak.

Az lenne a legegyszerűbb, ha Bazsika meghalna reggelre, futott át rajta, akkor simán enyém lehetne a szobor.

A legfurcsább az volt az egészben, hogy egyáltalán nem rettent meg ettől a brutális gondolatától. Sőt, látta, ahogy magához veszi a szobrot, felszedelőzködnek, és folytatják útjukat Bercivel. Egy meszelt falú hófehér szobát képzelt el, melynek falát csipkék díszítik, s a szoba közepén oltárszerű asztalon ott fénylik a vörösnyelvű macska. Ezer színben világít, ő csak ül az asztal mellett, és játszik a macskájával. Mert az övé.

Végre megtalálta.

Nem volt neki semmiféle játéka gyermekkorában, éveken át azt álmodta, hogy van egy famacskája, amely begurul az ágy alá, és nem lehet kipiszkálni. Minden reggel letérdelt a nagy faágy elé, bekukucskált, olykor be is mászott, alig tudott kievickélni onnét. Az ágydeszka felhorzsolta a hátát, vérzett, de nem merte elmondani, mert félt, hogy kikap.

Miféle famacska?, kérdezte gúnyosan a nevelőanyja.

Nincs neked semmilyen macskád.

Nincs neked semmid.

Örülj, hogy kapsz egy tányér levest.

Örülj, hogy befogadtunk.

Az anyádnak sem kellettél.

A testvéreidnek van játéku, de neked nincs.

Te játsszál a csutkákkal.

És különben sem a testvéreid.

Nincs neked senkid.

Viola az éj leple alatt, odasettenkedett Bazsikához. A lány édesen aludt, és úgy tűnt, mintha mosolyogna álmában. A csomagocska ott volt mellette, a batyuja tetejére téve.

Viola arca égett az izgalomtól, a vörösnyelvű macska szinte átvilágított a sötét bőrtokon, és oly hívogató színekben pompázott, amelyekkel szemben egyetlen földi halandónak sem lett volna semmi esélye. Viola megmarkolta, a batyujába tette, és Bercihez settenkedett.

Ébredj. Indulnunk kell, suttogta.

Berci nem szólt egy árva kukkot sem. Bamba arccal feltápáskodott, hátára vette a vásári képeket, és nekivágtak az ígéretekkel és illatokkal teli tavaszi éjszakának. Violát átjárta az izgalom és a boldogság, nem tudott a földre nézni, most egyfolytában felfelé kellett bámulnia. Milyen érdekes, gondolta, milyen érdekes, hogy a csillagokat eddig észre sem vettem. Most nemcsak észrevette, de vad, buja, szerelmes történeteket talált ki róluk. Még talán isteneket, istennőket is megkocsikáztatott volna a Kísgöncölön és a Nagyöncölön, de Viola csak egy Istenben hitt. Abban az Istenben, aki most valahonnan a csillagokon túlról megbocsájtóan néz le rá, és csak ennyit mond, ejnye-bejnye, nem elég neked az én ingyen kegyelmem?

De ez nem lopás.

Csak elvettem.

Nem tudtam ellenállni, Uram.

Erősebb, mint én vagyok.

Ha én nem veszem el, elveszi más.

Akkor meg?

És mi van, ha ezt az ajándékot Te készítetted nekem?

Uram, nincs boldogabb ember nálam.

És a boldogságot ki más adhatja, ha nem Te?

Uram, ne büntess meg érte.

Aztán a Tejútra nézett, és olyan büntudatot és lelkiismeret-furdalást érzett, hogy messze lemaradt Berci mögött, mert a megbánás kilopta lábából az erőt. Meg is botlott egy göröngyben, de nem esett el. Nagy égi aranysajtárokat

látott ott fenn közepen, ahol kettéválasztódott a csillagos ég, és elképzelte magát, ahogy büszkén lépeget a keskeny úton, és egyre-másra öntögeti a sajtárokból a tejet. Csak megpöccenti őket, és már ömlik az útra a hófehér, csillámos tej. Énekelt is közben egy éneket, amit még édesanyja tanított vele, de a szövegét néhol ki kellett toldoznia. Viola lelke az énektől megkönnyebbült, járása gyorsabb lett, és amikor Berci mellé ért, akkor jött rá, hogy ezen az éjszakán visszakapta azt a játékot, amit gyermekkorában igazságtalanul elvett tőle az élet.

A síkon az igazi tavasz mindig a kihajtással kezdődik. Hiába lamentálnak a pacsirták meg az ólomszürke lábú, fehérhasú harisok, hogy igenis, az ő visszatérésükkor vegye kezdetét a kikelet, kikérik maguknak, nagyon hosszú utat tettek meg, hát senki sem értékeli, senki sem rendez ünnepet a tisztelükre? Miért becsülik többre az istenverte marhákat, mint őket. Pedig még énekelni sem tudnak, csak bögni. Arról nem is beszélve, hogy nem véletlenül hívják az eszement csikósokat is marháknak.

A harisok megállapodtak, hogy a vonuló csorda elé fészkelnek, és inkább agyon hagyják magukat üttetni, de akkor sem mennek el onnét. Legyen csak belőle szalagcím a pusztai hírmondó kalendáriumában, legalább felfigyelnek rájuk a nagyobb madarak, és hátha tudnak tenni valamit az érdekükben. El is mentek követségbe a csendes természetű daruhoz, és addig mondták, mondogatták neki a magukét, hogy a daru ideges lett, kő- és fadarabkákat dobált a levegőbe, aztán sárral kente be magát, végül visszaküldte őket oda, ahonnan jöttek. Pedig máskor szokása volt rendet tartani, a veszekedőket szétválasztani, az elesetteket, menekülőket védelmezni.

Hát már a daru sem a régi?

Na, ennyit az éberség jelképéről.

És még ezt az állatot tartják szentnek bizonyos helyeken?

A japánok daruképpel díszítik templomaikat és lakásaikat.

Na szép.

És egyáltalán mit ettek rajtuk a rómaiak?

Hajnali pára üli meg a rónaságot. Cincérek ciripelnek, egy daliás mannakabóca talpig ünneplőben udvarolni indul, vidám szerelmes dalocskába kezd, melybe aztán a többi, ágakon ébredező hím is bekapcsolódik. A dal arról szól, hogy még ezen a rideg pusztán is van ok az öröme, hisz a vadvirágok minden tavasszal összedörzsölik csillogó szirmaikat, mámorosan megrázkódnak, és szerelemport szórnak a szélbe. A virágport a rovarok beszippantják, és nem tehetnek róla, szerelmeskedhetnekük támad. Így járt ez a daliás mannakabóca is, és már ott is van a nőstényénél, éppen érintené, amikor vad robaj repeszi szét a táj finoman szótt gyolcsszövetét.

Figyelem!

Jönnék a marhák!

Fedezékbe!

Mert itt kő kövön nem marad.

Egy gulyás előreszalad, tojásokat és láncokat rak az állatok patája elé.

59

Hát ez meg mi a fészkes fene?

Erre bezzeg van eszük?

A pusztai protokollra. Bezzeg, ha ők akarnak valamit?

Na mindegy.

Essünk túl rajta.

Úgy tartják, ha az állatok átrobognak ezeken, olyan erősek lesznek, mint a lánc, és olyan gömbölyűek, mint a tojás.

A pásztorok hajtják a juhokat, kurjongatnak, integetnek egymásnak. Azt mondja az egyikőjük, hogy kihajtáskor minden pásztor lehet pásztor, na de behajtáskor. Behajtáskor csak az a pásztor, aki számol, aki jó gondját tudta viselni a jószágának.

Hát éppen ez az.

A síkon csakis nyugtával szokás dicsérni a napot.

A pásztorok már napok óta nem aludtak, izgatottak voltak, készültek a nagy eseményre. Ma hajnalban pedig kisépérték az istállókat, vízbe mártott babérágakkal hintették meg a földet. Szalmából nagy tüzet raktak, s a füstjével megfüstölték magukat és a jószágokat is. A tűzön áthajtották a barmokat, majd maguk is átugrottak felette, hogy a boszorkányok rontását elkerüljék. A pásztorok és hajtók kezükben zöld ágakat tartanak, ettől jobban szaporodnak majd az állatok.

És a harisokkal mi lesz?

Őket senki sem menti meg?

Még Isten védelmező keze sem?

Recseg a haris, sír, rikolt, óbégat, kurjongat, rikoltoz, harsog és jajveszékél. Galambszürke torka sáros és véres.

Minden hiába.

Hol itt a törvény?

A törvényt az ökrök és marhák patája dobolja. Figyelem, figyelem, kihirdetik, hogy Szent György napja ma vagyon. Vége a sötét éjszakáknak, usgyi, mindenki vágtasson ki a pusztára, elő a tulkokkal és a szarvakkal. Most szabad a rohanás. Száguld, viharzik a sok kiszabadult állat. Ősi sámándobok hangja pereg a szélben, ritmikus moraj, dübörgés rázza meg a földet, mintha maga a sátán szabadult volna ki föld alatti kulipintyójából.

És a harisokkal mi van?

Őket ki menti meg?

Hogyan is lenne érkezése a szilaj hordának ilyen csip-csup ügyekre. Vad ösztönük bujtotta révülésükben nem látnak, nem hallanak, csak vágatnak bele a feneketlen és beláthatatlan sík kellős közepébe.

Ötvenezet önjelölt táltos.

60 Bele az ész nélküli szabadságba.

Harisvérrel a patájukon.

Mondhatom, szép.

Elvonul az ősi horda, nyomukban sírás, rívás és fogcsikorgatás. Egy vadmacska néz tisztos távolból utánuk. Óvatos, félénk állat, a világért sem merészkedne közelebb. Égnek görbíti a hátát, kimereszti körmeit, és tébolyult tekintete a semmibe réved.

Ott a semmi szélén, az ég pereme fölött pár centiméterrel egy furcsa pár készül a soron következő vásárra. A lemenő nap narancssárga korongja a díszlet, a fiú a pusztai színpad jobb oldalán áll, messziről nézve madárijesztőnek tűnik. Mégsem lehet madárijesztő, mert a pusztán nincs sok vetemény, nem kell riasztani a madarakat. A rónán a madarak kedvükre szárnyalhatnak, nem szab határt nekik semmi, csak a föld pereme.

Csak bele ne akadjon a szárnyuk egyszer abba a perembe.

A fiú nadrágszára meglehetősen messziről köszön a bocskorának, alig vannak már beszélőviszonyban. Kabátja ujja sem éri el a csuklóját. Fején fekete kalap, fehér inge nyakig gombolt. Búzaszárból készített sípon játszik, de van mellette fűzfahéjból, tökből fabrikált is. Vagyis nem kellett azzal nagyon bajlódnia. Egyszerű, kettős nyelvű sípot minden szerszám nélkül lehet készíteni. Tudja ezt Berci is, megtanulta vagy inkább elleste gyermekkorában. A csöves szárdarab nyitott végét ujjával összelapította a homlokán, ez lett a fúvóka. Néhány centiméternyi darabot a szárból meg kell hagyni és a csomó előtt elcsípni, ez lesz a hangszer nyitott vége. Az összelapított végét a szájába veszi és kezdődhet a móka. Nincs olyan dallam a rónaságon, nincs olyan emberi érzelem, melyet ne lehetne eljátszani a búzaszársípon. A múltkor öt különböző méretű tollsípot lószőrrel egymáshoz kötözött, és pánsípszerű hangszerének csodájára jártak a vásárosok. Nem is figyelték, mit mutogat a pálcájával, a hallgatók szívét megolvasztotta a tarkabarka dallam.

A tők levélnyeléből lehet a legmélyebb hangú sípot csinálni. Az a baj, hogy csak frissen használható, hamar elfonnyad, összeaszalódik, odavész egymentre a hang. Régebben Berci a betyáros történethez töksípot használt, már ha volt a környéken tők. Most azonban Viola azt kérte tőle, hogy hagyják a nyavalyába az ágrólszakadt pusztai csirkefogókról szóló legendákat, a rablógyilkosságról és pénzszerzésről szólóakat. Találjanak ki újakat arról, hogy milyen szép az élet. Berci nem is érti, mi történhetett Violával, mert régebben imádta a betyáros históriákat.

Valamit arról, hogy Isten mindenkit megsegít, jó Berci?

Az a kutyát sem érdekli.

Valamit arról, hogy vannak még csodák, mit szólsz, Berci?

Az emberek vért akarnak látni, félni szeretnek, rettegni, aztán meg nevetni.

Mindig az van, amit te akarsz, Berci, úgy teszel, mint aki meghallgatja a másikat, aztán szépen mész a magad útján. Én különmegyek tőled, Berci, mutogasd a képeidet ezután egyedül.

Viola felvette kis úti batyuját, beletette a vörösnyelvű macskát, és elindult az imolákkal gyéren pitykézett zombékos felé. Nem gondolta ő egy pillanatig se komolyan, hogy elmegy, csak azt várta, hogy Berci utána szóljon azon a hangon, amit annyira szeretett. Hogy derüljön ki végre feketén fehéren, hogyan is áll a dolog kettejük között. Mert Berci nem nyúlt még egy ujjal sem hozzá, ugyanakkor érzi, hogy aggódik érte, félti még a széltől is. Viola hátranézett. Berci, mintha mi sem történt volna, próbálgatta a sípjait, hangolt a soron következő előadásra. Viola csak azért is továbbment. Egy taréjos búzafű mezőhöz ért, a sűrű szálak között szinte elveszett törékeny alakja. Jobbra tőle karnyújtásnyira egy macska lapult, szürkésbarna cirmos, s ahogy megmoccant, okkersárga foltok villantak a hasa alján. Lassan mozdult, mintha bántották volna, mintha fájna valamije, mintha beteg lenne.

Cicus, mit csinálsz itt, cicuskám, hajolt le hozzá Viola.

Bántott valaki, azért bujdosnál ide? Tudod, én is eljöttem Bercitől, mert kezd az agyamra menni, hogy nem tudom, hányadán áll a dolgunk, hogy szeret vagy nem szeret. Jaj, cicuska, te még azt sem tudod, ki az a Berci, én meg csak itt bercizek neked, hát Berci egy fiú, aki a világ legnagyobb színésze, csak tudod, most még itt fújja a töksípót a vásárokon, de egyszer majd felfedezi valaki, és akkor felviszi Budára, és ott élünk majd a király udvarában, és amikor kísérem az utcán összesúgnak a hátunk mögött az emberek, hogy nézd, már, itt megy a király kedvenc komédiása meg a csinos kis felesége, csak úgy süit róluk a boldogság.

A macska szokatlan és érthetetlen szelídséggel indult feléje, és a lány meztelen lábszarához dörgölődött. Viola lehajolt, hogy megsimogassa, de a háti batyuja véletlenül a macskára csúszott. A macska feljajdulva elugrott, majd szembefordult vele, lekonyította a fülét és vicsorogva ráfújt. Négy fényes, kemény tépőfog csillogott a szájában, habos nyál csorgott lógó nyelve hegyén, és tébolult dühvel nekiugrott a lány arcának. Harapta, marta. Violának annyi ideje sem maradt, hogy segítségért kiáltson.

Elszédült, beleesett a fütengerbe, a lélegzete akadozott, minden porcikáját vad remegés rázta. A macska, mint aki jól végezte dolgát, eloldalgott, egyszer-kétszer még önelégülten visszapillantott, és kárörvendően vicsorított áldozatára.

Berci, hörögte Viola, Bercikém, segíts!

Berci elmélyülten készült a másnapra. Ledobta a tökdudát, felvette az ötágú tollsípót, melyen friss, vidám, tarkabarka dallamok éledtek. Valami kesernyés szomorú szagot hozott a taréjos búzafű mező felől a szél, de Berci rá 62 se hederített. Egy új história ötlött eszébe, egy vadonatúj történet, mely arról szól, hogy Isten mindenkit megsegít, és hogy milyen szép is tud lenni ez a világ.

Szépen süt a holdvilág az áristom falára. A parányi ablakon beszűrődik a fehér fény, az egyik rab nagy munkában van, éppen a tömlöc falát ássa egy késsel. A csizmaszárában hozta be a kést, majd bolond lesz, két kötet fehér csipke miatt raboskodni. Igaz, hogy még húsz rőfnyi kanavászt és három vég pergált is az ő számlájára írtak.

Hát írjanak.

Egyszerűen csak megtetszett neki a csipke. Addig-addig nézte, nézegette, addig-addig ábrándozott róla, hogy megszületett benne a terv.

Megszerzi.

Varr belőle egy hálóinget. Abban várja haza a férjét. Mert az ura mostanában nagyon későn jár haza, illetve nagyon korán.

Hajnalban.

Akkor meg a falnak fordul, és pillanatokon belül horkolni kezd.

El is lopta.

Meg is varrta.

Fel is vette.

De az ura nem érkezett haza még hajnalban sem. Másnap sem, harmadnap sem.

Átköltözött ahhoz a másikhoz.

Már csak két nagyobb követ kell elmozdítania, és akkor kifér a lyukon. Lege-lőször is leveri a vasat a lábáról. Aztán, aztán a többit is jól kifundálta. Eladja a szoknyáját, főkötőjét, asszonyi csizmáját, köpenyét. A köpenyét lehet, megtartja, jó darab, egy fazekastól kapta tavalý, akít a pipa rezezésére tanított. Mert ő úgy általában mindenhez ért. Mit is ér vele? Ha a férje mással hál.

Egy rokolyában, felöltöben és papucsban bemegy a boltba és férfikalapot vesz.

Férfikalapot?

Kinek lesz?

Magának veszi, nincsen már soha többé kedve fátyolban szépelegni. Férfi lesz, név szerint Kis Samu. Bajuszos legény, aki a nyakába veszi a pusztát, és a szél sem parancsolhat neki. Gyolcsot vesz a tótoktól, férfiinget varr magának, aztán lábravalót és kocsiskötényt. Mert kocsis lesz. A tulajdon férje kocsisa.

Mi a neved, szép legény?

Kis Samu.

Még nem láttalak itt a rónán.

Nem vagyok idevalósi, homoki vagyok, nem síki.

A hangod nagyon ismerős.

Ismerős, nem ismerős, bánom is én azt.

Messziről jöttem, de ha tovább faggatózik, itt hagyom, keressen magának másik kocsis.

De truccos természeted vagy, akár egy asszonynak.

A színben kapott éjszakára helyet, a dikón. Végigpipázta az éjszakát, és alig várta a reggelt, hogy a gazdája mellé ülhessen. A taréjos búzafümezőbe mennek kaszálni.

Milyen illatos ma a reggel. Ahogy zötykölődnek a bakon, egymáshoz ér a válluk. A kocsis hangosan felsóhajt, a gazda szeretettel hátba ve-regeti. Jobban tenné, ha megölelgetné. Egy hosszú lábú gólya koto-rássza a hajlati zsombékost, hegyes csőre között ott vergődik egy szerencsétlen béka. A finom reggeli illatot dögszag váltja fel, a ló megáll, prüszköl. A gazda leugrik, csak megnézi már, mi a fenétől tor-pant meg a ló.

Mi az?

Semmi különös, csak egy döglött macska.

Tényleg macska az. Macska lehetett valamikor. Belei kilátszanak, tes-tét félig megették a pondrók. Ezer meg ezer fehér kukac millióképpen izeg-mozog, mint egy nagy gubanc, hömpölyögnek a macskabordák között. El kell valahogy takarítani az útból, nem indul el a ló addig, megmakacsolta magát. Nosza, leugrik a kocsis, kapát vesz elő a sze-kénderékből, még jó, hogy van ott éppen egy. Megássza a gödröt, aztán majd odahúzza valahogy a testet. Belegázol a taréjos búzamezőbe. Nem is kell sokáig mennie, egy helyütt le van döngölve a búzaszár. Úgy néz ki, mint valami titkos szerelmi légyott hült helye, legalábbis a kocsisnak ez jut először eszébe. Nincs neki kedve oda gödröt ásni. Inkább továbbmegy, akad a pusztán temetésre való hely elég. Csizmájával dühösen széttiporja a szárazakat, oda fogja ásni a gödröt. El is kezd. De nini, mi ez a csomagocska itt? Hátat fordít a szekérnek, ne lássa a gazda. Mi köze van az ő szerencséjé-hez? Márpedig ez itt valami kincsféle lesz. Ó, bárcsak az lenne. Egy pillanatra megtorpan, és egyszerre egész lényét átjárja a gőg, az önteltség és a dac. De örömmel nyoma sincs a lelkében. Düh, indulat, harag, méreg az igen, na de öröm.

Majd vesz örömet, ha gazdag lesz.

Két szakajtókosárral.

Ha gazdag lesz, elmegy messzire.

Szerencsét próbálni.

Aztán visszajön.

De miért jön vissza?

Hogy megmutassa.

64 De hát mit?

És kinek?

Senki sem kíváncsi rá.

Akkor inkább el se megy.

A gazdáját akarja szolgálni.

Lassan kibugyolálja a bőrből a talált kincset. Nem kincs ez, hanem egy szobrocška. Jé, egy piros nyelvű bárány.

Nahát.

Még ilyet.

Milyen istencsodája ez?

A kocsisköténye alá dugja. Jó lesz majd a gyermekének. Ha lesz egyáltalán valamikor gyermeke. Megássa a gödröt, és eltakarítja a dögöt. Visszaül a bakra. Nem tudja miért, mi hajtja, de muszáj a végire járnia. Muszáj megkérdeznie az igazságot. Elérkezett az igazság pillanata. Valljon színt az ura. A gólya mellé érnek. Még mindig a békával foglalatосkodik. Forgatja a csőre között, a sárba dobja, aztán elkapja. Úgy játszik vele, mint macska az egérrel. Pedig nem is macska, hanem gólya.

Volt felesége?

Volt.

És?

Meghalt.

Meghalt?

Úgy a'.

Hogy történt?

Megszökött.

Attól nem hal meg az ember.

A kocsisával szökött meg.

Aki helyett engem felvett?

Ahogy mondja.

Értem.

Hogy halt meg?

Kútba ugrott.

Kútba?

Abba.

De mért vallatsz te engem?

Nem vallatok én senkit, pláne nem magát. Bánom is én, hogy halt meg az a céda.

Ide figyelj, te, ne beszélj így róla, mert rád csapok az ostorral.
Azt próbálja meg.
Jól van na, ne bomolj.
Aztán meg mért ne beszéljek? Az ilyen asszonynak ez a neve, nem?
A feleségem volt.
Feleség, feleség, na és aztán?
Szerettem.

65

Szerette? Akkor mért hagyta, hogy elmenjen?
Nincs idő a további társalgásra, le kell ugrani a bakról, mert itt a kaszálni való búzafű. A kocsis húzza az időt, nagy nehezen leszedi a kaszákat, téblábol a gazda körül, de a válasz nem érkezik. Suhognak a kaszák, a füvek Achilles-inát találja el a beretvaéles vas. Nem állnak már lábra soha többé, hétszentség. A gazda kaszál elöl, a kocsis valamennyivel lemaradva mögötte. Epekedve bámulja a gazdája mezítelen hátát. Feszülnek az izmok, a szép barna bőr fénylik a reggel részvétlen sugáraitól. A kocsist nem zavarja a meleg, nyakig gombolt fehér ingben és barna kötényben követi gazdáját. Nem megy hozzá közel, mert még véletlenül bele talál vágni a kaszájával.

De a vakszenvedély gondolatban fegyvert kovácsol a kaszájából. Látja az összekaszabolt gazdát a fűtengerben hanyatt fekvé véresen. Föléje hajol. A szemébe néz.

Ki vele, mért hagyta, hogy elmenjen?

A gazda szóra nyitná a száját, de nincs már ereje válaszolni. A kocsis visszaballag a szekérhez, meghúzza a kulacsot, és talált kincseben gyönyörködik.

Új Forrás 2016/3 – Halász Margit: A vörös nyelvű párdúc
(regény)

